

РЕШЕНИЕ

№ 37897

гр. София, 01.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **7576**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от Й. Н. А. / Y. N. A./, гражданин на У., [дата на раждане] , чрез адв. А.
А.- САК, съдебен адрес – [населено място], п.к. 1700, район Студентски, [улица], Б , ет. 4,
офис 22, срещу Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в РБ на
основание чл. 24и от ЗЧРБ рег. № 5364 р-10707/ 05. 05.2026 година на Заместник – директор на
Дирекция " Миграция", с който последният отказал издаване на разрешение за продължително
пребиваване и работа тип" Единно разрешение за пребиваване и работа" на основание чл. 24и
и чл. 26, ал.2 от Закона за чужденците в Република Б./ ЗЧРБ/ на Й. А., гражданин на У..

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен. Посочва се, че решаващият мотив за
издаване на отрицателното становище на Агенцията по заетостта, е че жалбоподателят
притежава валидно ЕРПР „за друг работодател“ до 13.06.2026г. Твърди се, че предходното
разрешение е свързано с работодателя „Лора-2004“ ЕООД, който е влят в заявителя „Милениум
2000“ ЕООД, поради което не е налице реална „смяна на работодател“, а правопримство и
запазване на трудовото правоотношение по силата на закона, като в тази връзка е представено
удостоверение на Агенцията по вписванията, от които се установява, че „Лора-2004“ ЕООД,е сред
преобразуващите се дружества при преобразуване чрез вливане, а „Милениум 2000“ ЕООД е
посочено като правопримник. Счита се, че е налице съществено нарушение на
административнопроизводствените правила, като АО е нарушил задължението си по чл. 35 от
АПК да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая. Като е издал отказ, без да
изследва реалните трудови правоотношения и нуждите на пазара на труда, административният

орган е засегнал права на жалбоподателя, по начин, който надхвърля целта на закона.Законова процедура, предназначена да улеснява легалната трудова миграция и заетост е била използвана като инструмент за административно ограничаване без реални мотиви, според записаното в жалбата. По тези основни съображения се иска отмяна на оспорения отказ. В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно и своевременно призован, не се явява, представлява се от адв. А. А., който поддържа жалбата по изложените в същата съображения.Не претендира разноси.

В с.з. ответникът по оспорването, заместник - директор на Дирекция „Миграция“- МВР, редно и своевременно призован, не се явява, представлява се от юрк.М., която оспорва жалбата, като я намира за неоснователна. Излага единствено теза, че ответникът действа при обвързана компетентност и при отрицателно становище на Агенция по заетостта /АЗ/ може да постанови единствено и само отказ, както в случая.

СГП, редовно и своевременно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София - град, в настоящия състав , като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № 5364з-4651/08.10.2015 година на ВПД Директор на Дирекция" Миграция" е делегирано на Заместник-директор на Дирекция" Миграция" МВР- Комисар Д. функции по издаване и по отказване на издаването на разрешения за краткосрочно, продължително или постоянно пребиваване, продължаване срока на пребиваване на чужденците в РБ, отнемане правото на издадено разрешение за краткосрочно, продължително или постоянно пребиваване при наличие на законовите изисквания.

Със Заповед, рег. № 5364з-3306/07.12.2022 година Директор на Дирекция "Миграция" изменил Заповед, рег. № 5364з-4651/08.10.2025 година на Директор на Дирекция"Миграция", като създал т. 1. 1 със следния текст-"Прекратяване на административни производства по предоставяне право на краткосрочно, продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване.

Административното производство по издаване на оспорения индивидуален административен акт е образувано по подадено на 02.04.2026 г. заявление рег. № 537700-999/02.04.2026 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ /ЕРПР/ на жалбоподателя Й. Н. А.. Заявлението е подадено чрез работодател „Милениум 2000“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Към заявлението са приложени документи относно работодателя, трудовия договор, длъжността, мястото на работа , декларации относно условията на труд и заплащане, справки за средносписъчната численост, справка за наети граждани на трети държави, обосновка на искането, доказателства за обявяване на свободната позиция, удостоверение за животновъден обект- Птицеферма „Градус“ , която се намира в [населено място], общ. С. З., на М. 2000“ ЕООД, документи от Търговския регистър, проект на трудов договор за длъжност „общ работник“, код по НКПД 9622 0001, със срок 36 месеца, място на работа -с. М., общ. С. З., ПИ № 46098.150.8, птицеферма. В приложения трудов договор изрично е предвидено, че договорът влиза в сила след получаване на документа за пребиваване на чужденеца на територията на Република Б..

С писмо рег. № 536400-39804/06.04.2026 г. дирекция „Миграция“ е изпратила заявлението и приложените документи на Агенцията по заетостта за становище относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда.В писмото е посочено, че жалбоподателят има предоставено право на продължително пребиваване на основание чл. 24 и от ЗЧРБ въз основа на решение до 13.06. 2026г.

На 04.05.2026 г. Агенцията по заетостта е изготвила отрицателно писмено становище № СМ-13109/04.05.2026 г. на изпълнителния директор. В писменото становище е посочено, че на

жалбоподателя вече е предоставен достъп до пазара на труда и му е издадено разрешение за продължително пребиваване и работа тип ЕРПР, валидно до 13.06.2026 г. „за друг работодател“. В становището не е индивидуализиран въпросният „друг работодател“ - не са посочени фирма, ЕИК, седалище и адрес на управление, както и не конкретизирано предходното разрешение или място на работа. Цитирана е разпоредбата на чл.7, ал.2 от ЗТМТМ, че работниците- граждани на трета държава, с разрешен достъп до пазара на труда могат да работят по трудово правоотношение или като командировани или изпратени в рамките на предоставяне на услуги на територията на Република Б. – само за местния работодател или местното лице, приело на работа командировани или изпратени работници или служители, и за посочените в разрешението, издадено от компетентните органи, място, длъжност и срок на работа. Посочено е в становището на Агенция по заетостта, като водещо и решаващо съображение в курсив, че „в ЗТМТМ и правилника за неговото прилагане, не е предвидена възможност за смяна на работодател на работник – гражданин на трета държава, с предоставен от АЗ достъп до пазара на труда и валидно разрешение за упражняване на трудова заетост „Единно разрешение за пребиваване и работа“, което не позволява предоставяне на положително становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта“.

Въз основа на това становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, от своя страна заместник – директор на Дирекция "Миграция" е издал процесния отказ рег. № 5364 р-10707/ 05. 05.2026 година. В отказа отново е възпроизведено, че лицето имало валидно ЕРПР до 13.06.2026 г. „за друг работодател“, без този работодател да бъде назован.

Към материалите по делото са приложени данни от Търговския регистър и удостоверение на Агенцията по вписванията, от които се установява, че „Лора-2004“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е сред преобразуващите се дружества при преобразуване чрез вливане, а „Милениум 2000“ ЕООД е посочено като правопреемник.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, включително тези от Агенция по заетостта/ АЗ/, изискани от Съда, както и представените от страните. Приложени са и заповеди за компетентност.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, намира от правна страна следното:

Предявената жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният Отказ № 5364р-2358 от 26.01. 2026г на заместник- директор на Дирекция "Миграция" представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган-това е заместник-директор на Дирекция "Миграция", като съгласно чл. 24 и ал.17 от ЗЧРБ, директорът на дирекция "Миграция" или оправомощено от него длъжностно лице издава или отказва издаването на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" в срок до три дни от представянето на документите по ал. 16. След издаване на разрешението се издава документ съгласно изискванията на Регламент (ЕО) № 1030/2002, като в полето "тип разрешение" се

отбелязва "единно разрешение за пребиваване и работа". Отказът е издаден по силата на делегирани правомощия-въз основа на № 5364з-4651/08.10.2015 година, изменена със Заповед № 5364з-3306/07.12.2022 година на Директор на Дирекция "Миграция", с която изрично същият е делегирал на Заместник- директор на Дирекция "Миграция"- правомощия по издаване или отказване издаването на разрешения за краткосрочно, продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване, продължаване срока на пребиваване на чужденците в РБ. Следва да бъде посочено, че заповедта е издадена при условията на делегирани правомощия, които законът е предвидил възможност за такова делегиране, чрез използване на изрази-„ или оправомощено от него длъжностно лице“. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа, на когото са делегирани правомощията, както в случая. Актът е издаден от компетентен орган.

Условията и редът за достъп до пазара на труда са определени в чл. 24и от ЗЧРБ, в Глава втора „Трудова миграция от трети държави“, Раздел I „Общи разпоредби“ и в Раздел II „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на Закона за трудова миграция и трудова мобилност /ЗТМТМ/. Съгласно чл. 24и от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Разрешението по ал. 1 се издава за срок от три години, а когато срокът на трудовия договор е по-кратък от три години, разрешението се издава за срока на продължителността на договора. Заявление за издаване на разрешение по ал. 1 се подава в дирекция "Миграция" или в отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи от работодателя или упълномощено от него лице или лично от чужденеца, когато има разрешение за продължително пребиваване, като заявлението се подписва и от работодателя. Когато чужденецът вече има разрешение за продължително пребиваване, заявлението се подава не по-късно от два месеца преди изтичане на разрешението срок на продължително пребиваване. В разпоредбата на чл. 24и от ЗЧРБ подробно е описано от кого и пред кого се подава заявлението, необходимите документи, които се прилагат към него, в това число съгласно чл. 24и, ал. 5 т. 6 ЗЧРБ и справка-декларация от работодателя за наетите по трудово правоотношение чужденци, с посочени имена по паспорт, дата на раждане, гражданство, основание и срок за пребиваване, както и съгласно чл. 24и, ал. 5 т. 7 ЗЧРБ- справка-декларация, подписана от работодателя за средносписъчната численост на наетите по трудово правоотношение в предходните 12 месеца, посочени по месеци: български граждани, граждани на държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, и на Конфедерация Ш., включително с разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република Б., и членовете на техните семейства; чужденци с предоставено право на убежище или с предоставена международна закрила в Република Б. по реда на Закона за убежището и бежанците и на членовете на техните семейства; чужденци, за които е предвидена заетост съгласно международен договор, по който Република Б. е страна; чужденци, които са членове на семейство на български граждани; чужденци, които са членове на семейство на гражданин на държава- членка на Европейския съюз, на държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., които по силата на сключени международни договори с Европейския съюз имат право на свободно движение. В разпоредбата на чл. 24и, ал. 11 ЗЧРБ е разписано, че Дирекция "Миграция" изпраща по електронен път на Агенцията по заетостта заявленията. По силата на чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, както се посочи, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване

на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. В тази връзка, за да се издаде разрешение по чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, е необходимо кандидатът да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и да притежава виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ или разрешение за пребиваване. Регулирането на достъпа до пазара на труда на работници – граждани на трети държави, включително извършването на дейност на свободна практика, пък е уредено в Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност /ЗТМТМ/. Съобразно чл. 15, ал. 1 ЗТМТМ, достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от МВР след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенция по заетостта. От доказателствата по делото е видно, че в изпълнение на задължението си по чл. 24и, ал. 11 ЗЧРБ Дирекция "Миграция" е изисквала от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта становище по заявлението на работодателя, относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда. Агенцията по заетостта е изпратено отрицателно становище. Разпоредбата на чл. 15, ал. 1 ЗТМТМ поначало е ясна, като в нея е посочено, че полученото становище следва да е положително, като условие за издаване на исканото разрешение. В случая е изразено отрицателно становище от Агенция по заетостта, обвързващо водещия производството орган, като изложените в него съображения по същество представляват и мотиви на акта, с който се отказва предоставяне на съответното право. Това становище не подлежи на отделен контрол/ съгласно чл. 21, ал. 5 от АПК/ и е част от съгласувателната процедура по чл. 24и ЗЧРБ, имащо задължителен характер за Дирекция "Миграция", но законосъобразността му се преценява при оспорването на крайния акт, тъй като засяга правната сфера на лицето.

В случая решаващият мотив на отказа е, както се посочва в жалбата, е че жалбоподателят вече имал валидно ЕРПР до 13.06.2026 г. „за друг работодател“. Този факт от становището на ИД на АЗ е възприет в оспорения отказ от заместник – директор на Дирекция " Миграция и е използван като основание за извода, че чужденецът не отговаря на условията на чл. 24и ЗЧРБ за получаване на достъп до пазара на труда. В становището на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, обаче, не е посочено кой е този друг работодател. Не са посочени фирма, ЕИК, седалище, номер на предходното разрешение, място на работа или друг индивидуализиращ белег. Този пропуск засяга самото основание за отказа. Разпоредбата на чл. 7, ал. 2 ЗТМТМ, цитирана в становището и в оспорения отказ, обвързва разрешения достъп до пазара на труда с конкретен работодател, място, длъжност и срок. След като органът твърди, че предходното разрешение е за „друг“ работодател, той е длъжен да индивидуализира този работодател. Без такава конкретизация не може да се провери дали работодателят действително е различен или е правопредшественик на заявителя. В становището на Агенцията по заетостта е записано в текста /в курсив/ и като решаващо съображение, че в ЗТМТМ и правилника за неговото прилагане, не е предвидена възможност за „смяна на работодател“ на работник- гражданин на трета държава, с предоставен от АЗ достъп до пазара на труда и валидно разрешение за упражняване на трудова заетост „Единно разрешение за пребиваване и работа“, което не позволявало предоставяне на положително становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. Във връзка с изложеното следва да се отбележи, че изискването за мотивираност на ИАА произтича от правилото на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, съгласно което когато административният акт се издава в писмена форма, той съдържа фактически и правни основания за издаване на акта. Значението на въведения задължителен реквизит на административния акт е да разкрие действителната воля на административния орган да упражни съответната разпоредителна власт. Липсата на посочените елементи, включително и липсата на конкретните факти, е съществен порок на волеизявлението, който не само накърнява правото на защита на засегнатия субект, а и изначало възпрепятства осъществяването на дължимия

съдебен контрол в обхвата по чл. 168 АПК. Мотивите на административния акт следва да съдържат конкретни фактически основания, а не общи и непроверими констатации. След като съображенията на административния орган са за „различен работодател“ и липса на законова възможност за „смяна на работодател“, то непосочването му е липса на конкретни фактически основания за издаване на акта. Съдът не следва да предполага и съответно така да попълва, липсващите фактически съображения на органа. По делото са представени данни от Търговския регистър и удостоверение на Агенцията по вписванията, от които се установява, че „Лора-2004“ ЕООД е преобразуващо се дружество при вливане, а „Милениум 2000“ ЕООД е правопреемник, като жалбоподателят твърди, че именно „Лора-2004“ ЕООД е този работодател, във връзка с когото е било издадено предходно ЕРПР. При такова положение, не би била налице претендираната „смяна на работодател“ от работника-гражданин на трета държава, визирана в становището и оспорения отказ. В Глава шестнадесета- „Преобразуване на търговски дружества“, в разпоредбата на чл. 262 ал.1 от ТЗ е разписано, че при вливане цялото имущество на едно или повече търговски дружества /преобразуващи се дружества/ преминава към едно съществуващо дружество /приемащо дружество/, което става техен правопреемник. Разпоредбата на чл. 123 КТ е озаглавена "Запазване на трудовото правоотношение при промяна на работодателя" като урежда и хипотеза, че трудовото правоотношение се запазва при вливане на едно предприятие в друго, като в ал.2 на чл. 123 КТ е разписано, че правата и задълженията на работодателя прехвърлител преди промяната, които произтичат от трудовите правоотношения към датата на промяната, се прехвърлят на новия работодател-приобретател. При условие, че предходното ЕРПР е относно „Лора-2004“ ЕООД/ което се твърди с жалбата /, не следва да се приема наличие на претендираната в оспорения отказ смяна на работодател/ при липса на такава предвидена възможност в разпоредбите на ЗТМТМ и правилника за неговото прилагане/. Административните органи не са обсъдили данните за вливане/ преобразуване, като Агенцията по заетостта е ограничила становището си до общ извод, че лицето/ жалбоподателят има валидно ЕРПР за „друг работодател“, без да установи и без да се посочи кой е той и без да съпостави този факт с наличните по преписката данни за преобразуване и правопреемство, а с оспорения отказ заместник – директорът на Дирекция "Миграция" е възприел изцяло механично, на принципа на копирането, становището на АЗ. В чл. 11, ал. 1, т. 1 - т. 13 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност са изброени основания за отказ да се предостави достъп до пазара на труда. В отказа не е посочено конкретно основание по чл. 11 ЗТМТМ- неспазване разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и чл. 8, ал. 1; неизпълнение изисквания, установени с други нормативни актове за упражняване на съответната професия от чужденец в страната; санкциониране на работодателя с влязло в сила наказателно постановление в предходен двугодишен период за ползване труда на чужденец без право на достъп до пазара на труда или за наемане на незаконно пребиваващ чужденец и прочие. Единственото съображение на практика е наличието на предходно валидно ЕРПР до 13.06.2026 г. за „друг работодател“, но само по себе си това обстоятелство, без да бъде индивидуализиран работодателят и без да бъде обсъдено евентуалното правопреемство, не представлява доказано основание за отказ. Цитираната в становището и оспорения отказ разпоредба на чл. 7, ал. 2 ЗТМТМ урежда ограниченията при упражняване на вече разрешения достъп- работа само за посочения работодател, място, длъжност и срок. Визираната разпоредба обаче не може да бъде прилагана като основание за отказ, когато не е посочено кой е предходния работодател и не е установено дали заявителят действително е различен работодател или всъщност е правопреемник на предходния работодател. Вярно е, че за гражданите на трети държави правото на труд се упражнява при условията на специалния законов режим по ЗТМТМ и ЗЧРБ. Жалбоподателят няма право да работи без разрешение или извън параметрите на разрешението. Но визираният режим трябва да се прилага въз основа на ясно установени и конкретно посочени факти, конкретни правни основания и съразмерна административна преценка. В конкретния случай отказът не се основава на установено неспазване на материалните условия по чл. 24и ЗЧРБ, чл. 7, ал.1, чл. 8 или чл. 11 ЗТМТМ, а

само на неизяснено и неконкретизирано твърдение за съществуване на „друг работодател“. Цитираната от органа норма на чл. 7, ал. 2 ЗТМТМ не следва да бъде разглеждана изолирано, а и с оглед 262 от ТЗ, чл.123 от КТ, при данни за вливане на дружество - работодател прехвърлител в дружество - работодател приобретател.Административният орган е задължен да изясни всички, релевантни за случая факти и обстоятелства /арг. чл. 35 АПК/, и това задължение също не е изпълнено. С оглед всичко изложено съдът намира, че отказът е издаден от компетентен административен орган, който обаче не се е съобразил с изискването за форма /арг. чл. 59, ал. 2 АПК/, и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не е изяснил релевантните факти /арг. чл. 35 АПК/ което обуславя и отмяната на ИАА. С оглед естеството на акта и необходимостта от нова преценка от компетентния орган, преписката следва да бъде върната за ново произнасяне на органа, който да изиска /съобрази ново становище на Агенцията по заетостта, в което при евентуално позоваване на предходно ЕРПР да бъдат посочени предходният работодател, длъжността и мястото на работа и конкретно да бъде изяснено дали предходният работодател е „Лора-2004“ ЕООД и при положителен отговор да бъде обсъдено конкретно правното значение на вписаното преобразуване чрез вливане в дружеството „Милениум 2000“ ЕООД./ работодател приобретател/.

С оглед пълнота на изложението, във връзка с новото произнасяне на органа, следва да се отбележи, че към датата на постановяване на оспорения акт/ чл.142, ал.1 АПК ; новият закон, когато не е придадено изрично обратно действие, не е ново обстоятелство в смисъла на ал.2/ е принципно вярно становището на Агенция по заетостта, че законовата регламентация не позволява на чужденците с разрешено право на продължително пребиваване на основание чл. 24и /„Единно разрешение за пребиваване и работа“/ от ЗЧРБ да си сменят работодателя , докато са на територията на страната. Вече се изложиха аргументи защо не може да се приеме, при действащата към датата на отказа законова регламентация, че работникът си сменя работодателя при преобразуване/ вливане на дружеството работодател в дружеството приобретател, като се анализираха разпоредбите на чл. 262 ТЗ, чл. 123 КТ, чл. 7 ал.2 ЗТМТМ. Във връзка с новото произнасяне на органа следва да се отбележи също така за пълнота, че е налице Директива (ЕС) 2024/1233 на Европейския парламент и на Съвета от 24 април 2024 година относно единна процедура за кандидатстване на граждани на трети държави за единно разрешение за пребиваване и работа на територията на държава членка и относно общ набор от права за работници от трети държави, законно пребиваващи в държава членка /Директивата/ и съгласно чл. 18, § 1 от Директивата същата е следвало да бъде транспонирана до 21.05.2026 г., което не е сторено/налице е законопроект за изменение на ЗЧРБ с цел транспониране на Директивата/. Изтичането на срока за транспониране сочи за директен ефект, като в чл. 11 § 2 е предвидено, че държавите членки допускат притежателят на единно разрешение да променя работодателя си, като могат да обвържат правото на притежателя на единно разрешение да променя работодателя си с някое от условията, посочени в параграф 3.

Така мотивиран, Административен съд София-град, в настоящия състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по оспорването по жалба на Й. Н. А. / Y. N. A./, гражданин на У., [дата на раждане] , чрез адв. А. А.- САК, съдебен адрес – [населено място], п.к. 1700, район Студентски, [улица], Б , ет. 4, офис 22, Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в РБ на основание чл. 24и от ЗЧРБ рег. № 5364 р-10707/ 05. 05.2026 година на Заместник – директор на Дирекция " Миграция", с който последният отказал издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип" Единно разрешение за пребиваване и работа" на основание чл. 24и и чл. 26, ал.2 от Закона за чужденците в Република Б./ ЗЧРБ/ на Й. А., гражданин на У.

ИЗПРАЩА преписката на заместник директора на дирекция „Миграция“ - МВР за произнасяне по заявление рег. № 537700-999/02.04.2026 г. за предоставяне на право на продължително

пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ /ЕРПР/ на жалбоподателя Й. Н. А., гражданин на У., при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните. Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

Съдия: